

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Mf.I.50.030/2020/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Bánszegi Judit ügyvéd (CÍM) által képviselt felperes neve felperes címe alatti lakos felperesnek – a dr. Molnár Attila István Ügyvédi Iroda (CÍM., eljáró ügyvéd. Dr. Molnár Attila) által képviselt alperes neve alperes címe alatti székhelyű alperes ellen elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2.M.70.010/202011. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés alapján tárgyaláson kívül meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására fizessen meg 124 800 (százhuszonnégyezer-nyolcszáz) forint állam által előlegezett másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2015. október 28. napjától állt munkaviszonyban az alperessel kereskedelmi vezető munkakörben. A havi munkabére bruttó 130 000 forint volt, mely megegyezett a távolléti díjával.

[2] Az alperesi cég a felperes kutya-macskaeledel know-how-jával kezdte meg tevékenységét, melyben a felperes fia, felperes fia 40%-ban, N és P 30-30%-ban volt tulajdonos.

[3] Az alperes a felperes munkabérét átutalással teljesítette az Erste banknál vezetett bankszámlájára, majd a 2016. májusi munkabért kérésének megfelelően a volt házastársa, P.GY számlájára utalta felperes neve munkabér” megjelöléssel. Az alperes 2016. június 1. és 2017. május 31. napja közötti időben a munkabérfizetési kötelezettségének nem tett eleget sem átutalással, sem készpénzes kifizetéssel, azonban a felperes továbbra is végezte munkáját. Ennek keretében ment a felperes és a fia 2016. decemberében egy párizsi kiállításra, ahol az alperes is kiállítóként vett részt. A költségekre az alperes 2016. december 22. napján 1 250 000 forintot utalt át felperes fia bankszámlájára.

[4] A munkabér elmaradások ellenére a felperes 2016-ban és 2017-ben is az adóbevallási kötelezettségének eleget tett, melyben feltüntette azt az összeget is, melynek kifizetésével az alperes hátralékban volt. Létfenntartását édesanyja és öccse támogatásával tudta biztosítani.

[5] A felperes az elmaradt munkabére kifizetését többször kérte az alperestől személyesen és írásban e-mail formájában. Ez utóbbiakban (2017.02.22., 2017.03.13., 2017.03.27., 2017.05.07., 2017.05.19.) kifejezetten utalt a munkabére többhónapos elmaradására, annak időpontjára, hozzávetőleges összegére.

[6] A felperes 2017. május 28. napján a munkaviszonyát „rendkívüli felmondással” megszüntette, melynek indokolásában szintén utalt arra, hogy az alperes 2016. július hónaptól a munkabér fizetési kötelezettségének nem tett eleget és kérte annak haladéktalan kifizetését. Az elmaradt munkabér összegét 939 674 forintban jelölte meg. Az alperes a felmondást tudomásul vette, a felperessel szemben keresetet nem nyújtott be annak jogellenességére hivatkozással.

[7] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy a 2016. június 1. – 2017. május 31. közötti időre 12 x 130 000 forint, azaz összesen 1 560 000 forint elmaradt munkabér megfizetésére, a perrel felmerült költségeivel együtt.

[8] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmében a kereset összezszerűségét nem, csak annak jogalapját vitatta. Állította, hogy a munkabért a felperesnek N vagy P a

felperes kifejezett kérésére (az ellene folyó végrehajtási eljárások miatt) készpénzben kifizette, melyről azonban átvételi elismervény nem készült. Életszerűtlennek tartotta, hogy a felperes hónapokig úgy végezzen munkát, hogy a munkabérét nem kapja meg és egyéb bevétellel nem rendelkezett. Tekintettel arra, hogy a felperes a 2016. decemberében kifizetett 1 250 000 forinttal nem számolt el, beszámítási kifogást terjesztett elő. Vitatta, hogy a felperes a csatolt e-mailekben a munkabérét igényelte volna, figyelemmel arra, hogy azt nem az alperes hivatalos címére küldte.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek ki nem fizetett munkabér címén 1 560 000 forintot, 78 000 forint perköltséget, valamint az államnak erre irányuló felhívására 93 600 forint feljegyzett eljárási illetéket. Az indokolásban megállapította, hogy az alperes a munkabér készpénzben történő kifizetése esetére köteles lett volna az elszámolásról munkáltatói iratot kiállítani, ami elmaradt és nem tudta hitelt érdemlően igazolni, hogy bérfizetési kötelezettségének a keresetben jelölt időszakban eleget tett. A beszámítási kifogást megalapozatlannak tartotta, figyelemmel arra, hogy az általa megjelölt összeget felperes fia-nak és nem a felperesnek utalta át. Az alperes bizonyítási indítványainak mellőzésével kapcsolatban kifejtette, hogy az adóbevallások a munkabér tényleges kézhezvételét nem igazolják, mivel azt a felperes az alperes által kiállított jövedelemigazolás alapján állította ki és az alperesnek az Nyrt1.-nél vezetett bankszámla kivonat sem igazolhatja azt, hogy a felperes által arról felvett pénzzel az alperes munkabér fizetési kötelezettségének tett eleget.

[10] Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását, figyelemmel arra, hogy a bizonyítékokból iratellenesen, a logika szabályaival ellentétesen és tényekből további tényekre okszerűtlen következtetéssel jutott arra az álláspontra, hogy a felperes keresete alapos. Az indokolásban kifejtette, hogy a felperessel szemben több végrehajtás is indult, ezért kifejezetten az ő kérésére utalták a májusi munkabért a volt házastársa részére, míg a továbbiakat ezért fizették ki készpénzben. Életszerűtlennek tartotta, hogy egy évig úgy dolgozzon, hogy munkabért nem kap és a felperes fia, aki a társaság tulajdonosa volt, taggyűlésen sem jelezte soha, hogy édesapja nem kap munkabért. Bizonyítékként kérte figyelembe venni a felperes adóbevallásait és P tanúvallomását, amit a felperes távolléte miatt nem vitatott, valamint kitért arra, hogy az alperes Nyrt1.-nél vezetett bankszámláival is azt tisztázhatták volna, hogy a felperes felvett-e minden hónapban bruttó 130 000 forintot.

[11] A felperes fellebbezésre határidőben ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[12] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[13] Az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a felperest felhívta a fellebbezési ellenkérelem benyújtásának lehetőségére és arra, hogy csatolja a 2017. évi adóbevallását és nyilatkozzon a 2020. június 22. napján megtartott tárgyaláson meghallgatott P tanú

vallomásában elhangzottakra, melynek megtételére 15 napos határidőt biztosított. A felperesi képviselő a felhívást nem vette át, a második értesítő kiküldésének ideje 2020. szeptember 16-án volt. A fentiek alapján a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 137. § (2) bekezdése alapján beállt kézbesítési fikció alapján azt az ezt követő ötödik munkanapon, azaz 2020. szeptember 23-án kézbesítettnek kell tekinteni. A felperes azonban felhívásban foglalt egyéb nyilatkozatát csak 2020. október 16-án nyújtotta be. Az elkésztett előterjesztett ellenkérelem és a csatolt bizonyítékok hatálytalanok, azokat a másodfokú eljárásban nem lehetett figyelembe venni.

[14] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a felek előadásainak és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetésével és mérlegelésével a tényállást a Pp. 279. §-ának megfelelően helyesen állapította meg, melyet az ítéltábla az alperesi társaságra és az általa eszközölt kifizetésekre vonatkozó kiegészítésekkel ítélezése alapjául elfogadott. Helytálló az elsőfokú bíróság által felhívott jogszabályok köre és az abból levont jogkövetkeztetések is, amellyel az ítéltábla egyetértett.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletében a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkozott, mely alapján a munkáltatónak a munkavállalóval szemben munkabérfizetési kötelezettsége áll fenn, amivel az Mt. 155. § (1) bekezdése alapján utólag, havonta egy alkalommal el kell számolni. Erről az Mt. 155. § (2) bekezdése szerint a tárgyhónapot követő hónap 10. napjáig írásbeli tájékoztatást kell adni és a (3) bekezdés szerint az elszámolásnak olyannak kell lennie, hogy abból a munkavállaló annak helyességét, a levonások jogcímét és összegét ellenőrizni tudja. A munkabért az Mt. 158. § (1) bekezdése alapján készpénzben vagy a munkavállaló által meghatározott fizetési számlára utalással kell kifizetni.

[16] Oszítja az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak az ebből levont azt a következtetését, mely szerint a munkabér készpénzben történő kifizetése esetén az elszámolásról készült munkáltatói irat a jogszabályban írt funkcióján kívül, ha azt, az abban szereplő összeg átvételét a munkavállaló aláírásával látja el, elismervényül is szolgál, miszerint a munkabér kifizetése megtörtént. Az ítéltábla ezt azzal egészíti ki, hogy mivel a perben a kifizetés, a munkabér átadásának megtörténte volt a vitatott, azt bármilyen formájú és tartalmú irattal igazolhatta volna az alperes, ha abból az átadott és felperes által átvett összeg és jogcíme egyértelműen megállapítható.

[17] Ilyen irat hiányában a szabad bizonyítás elve alapján az alperes egyéb módon igazolhatta volna a munkabér átadását, de arra P tanú vallomása egymagában nem volt elegendő. Az ítéltábla azonban ehhez hozzáteszi, hogy az alperes az ellenkérelmében még azt állította, hogy a munkabér átadására N és P ügyvezető/tulajdonos jelenlétében került sor az alperes székhelyén, míg P a tanúvallomásában már azt állította, hogy a kifizetésre volt, hogy a lakásán került sor, és N csak alkalmanként volt jelen. Az ítéltábla azonban a tanú vallomását annyiban tartotta még kétségesnek, hogy bár állítása szerint 12 alkalommal fizette ki a felperesnek a havi munkabérét készpénzben, annak mértékét nem tudta megjelölni. A

bruttó 130 000 forintból a levonásokat követően fennmaradó összeg nem olyan jelentős, aminek, ha a pontos mértékére nem is, de nagyságrendjére emlékeztetett volna, különösen, ha a felperes volt az egyetlen, aki készpénzben kérte állítása szerint a munkabér kifizetését. A bizonyíték értékelése során az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a munkabér kifizetését nem tudta hitelt érdemlően igazolni. Helyes volt ez a következtetése annak ellenére, hogy a vallomást a felperes részéről a tárgyalásról való távolmaradása miatt általa nem vitatottnak kell tekinteni.

[18] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a munkabér kifizetésének elmaradását igazolják a becsatolt e-mail-levelezések is és az azonnali hatályú felmondás is. Az e-mail-ek közül bár valóban nem mindegyik szól kifejezetten a munkabér sürgetéséről, azonban azokból a felperes fizetési nehézségeire, közüzemi tartozásaira lehet következtetni, így nem valós az az alperesi állítás, hogy azt nem jelezte felé. A felperesi nyilatkozatból megismerhetőek voltak az alperesi társaság létrejöttének körülményei, a felek közötti jó kapcsolat, amit az alperes nem vitatott, így az ítéltábla az alperesi hivatkozással ellentétben azt sem tartotta életszerűtlennek, hogy a felperes egy évig dolgozott bér nélkül és azt sem, hogy ha a felperes fia valóban nem szolt taggyűlésen ennek problémájáról.

[19] Nem tulajdonított jelentőséget az ítéltábla annak az alperesi hivatkozásnak, hogy a felperessel szemben indult több végrehajtás miatt kérte volna maga a munkabér készpénzes kifizetését, hiszen ez a munkáltatót nem mentesíti a munkabér kifizetése alól és az azzal való elszámolás alól sem. Ugyanígy nem volt jelentősége annak sem, hogy a felperest az alperes már az azonnali hatályú felmondás előtt kiléptette, mert ennek munkajogi megítélése egyrészt értelmezhetetlen, másrészt ebben a körülményben az a hangsúlyos, ami a felperes azonnali hatályú felmondásának az indokolása volt.

[20] Alaptalan volt az alperes fellebbezési érvelésében, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felperes által csatolt adóbevallásra ki sem tér, hiszen annak [30] számú bekezdésében éppen ezek értékelésének mellőzését indokolja. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adóbevallások nem igazolják a munkabér kifizetését és annak felperes általi tényleges kézhezvételét, így nem volt jelentősége annak, hogy a felperes nem csatolta a 2017. évi adóbevallását. Az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felperes az adóbevallásait egyebekben nyilvánvalóan az alperes által kiadott igazolások alapján készítette el, nem iratellenes és ellentmondó, hiszen az alperesi állítással szemben az ítélet ezzel ellentétes megállapítást nem tett, csak hogy a havi munkaberről nem adott át havonta elszámolást (bérjegyzéket). A munkáltatónak azonban az éves bérkifizetésről az adóbevallást megelőzően jövedelemigazolást is ki kell állítani és az elsőfokú bíróság erre utalt ítéletében.

[21] Tekintettel arra, hogy az alperes állítása szerint havonta készpénzben kifizette a felperes munkabérét, annak sem volt jelentősége, hogy a felperes a társaság Nyrt1. számlájához hozzáfért és onnan esetleg saját célra (munkabér címén) kivett volna bármilyen összeget is, erre ugyanis az alperes nem is hivatkozott és ezzel kapcsolatban igénye sem volt a felperessel szemben. Megalapozatlan volt az az alperesi érvelés is, hogy az ítélet azt

tartalmazza, hogy a „felperes biztosan nem vett fel ekkora összeget” (minden hónapban bruttó 130 000 forintot), mert ilyen megállapítása nem volt, csak arra utalt, hogy „ha vett is ki pénzt erről a számláról, annak felhasználási körülményei nem derülnek ki”.

[22] A következőket bírói gyakorlat szerint az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy a perben az alperest terhelte a bizonyítás arra nézve, hogy a felperes részére a munkabérét teljes összegben megfizette (Pp. 265. § (1) bekezdése), amelynek ítéleti bizonyossággal történő megállapításához a meghallgatott tanú vallomása és a perben becsatolt okirati bizonyíték nem volt elegendő. Az alperes az Mt. 155. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségének sem tett eleget, a felperes munkabéréről elszámolást nem adott, annak kifizetését nem igazolta és egyéb módon sem támasztotta alá azt, hogy a perbeli időszak valamennyi hónapjában a felperes részére a munkabért megfizette, amit a Kúria Mfv. 10.573/2017/8. számú eseti döntése szerint is a munkáltató terhére kell értékelni.

[23] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelő értékelésével, jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a munkabér fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes részére köteles azt megfizetni.

[24] Az ítéltábla így a Pp. 376. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül eljárva, az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - helyes indokainál fogva - a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] A pernyertes felperesnek a másodfokú eljárásban költségigénye nem volt, így az ítéltábla ebben a körben a határozathozatalt mellőzte.

[26] A feljegyzett fellebbezési illeték az 1 560 000 forint pertárgyérték alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdésére figyelemmel 124 800 forint, amelyet a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező alperesnek kell megfizetnie.

[27] Az ítéltábla ítélete ellen a Pp. 365. § alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2020. november 5.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró,
Dr. Gárdosi Judit sk. bíró